

Sygn. akt V CZ 4/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Z. G.

przeciwko R. C. i T. R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 lutego 2014 r.,

zażalenia pozwanego T. R. na postanowienie

Sądu Apelacyjnego

z dnia 18 września 2013 r.

1) oddała zażalenie;

2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego na rzecz adw. W. B. wynagrodzenie w kwocie 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych, podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu T. R. w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym z urzędu.

UZASADNIENIE

Pozwany T. R. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 18 września 2013 r. odrzucające jego skargę o wznowienie postępowania, zaskarżając dwa wyroki Sądu Okręgowego w W. w sprawie ... 795/01 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w sprawie ... 888/04 odpowiednio z dnia: 9 grudnia 2003 r., 10 lutego 2004 r. i 1 października 2004 r.

Sąd Apelacyjny ustalił, że pozwany T. R. uczestniczył w rozprawie apelacyjnej w dniu 1 października 2004 r., kiedy to zapadł wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżony skargą o wznowienie postępowania, nadto osobiście podejmował niektóre czynności procesowe w kierunku zaskarżenia wyroku Sądu drugiej instancji kasacją do Sądu Najwyższego, który, postanowieniem z 31 maja 2005 r. odmówił przyjęcia jej do rozpoznania. Sąd Apelacyjny zważył, iż trzymiesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania określony w art. 407 § 1 k.p.c. - liczony od dnia, w którym pozwany dowiedział się o wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 1 października 2004 r. - został przekroczony, co skutkowało koniecznością odrzucenia skargi na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. Poza tym, Sąd wskazał, iż wbrew przekonaniu skarżącego, nie miało znaczenia, kiedy dowiedział się o ewentualnej nieważności postępowania, ponieważ gdy podstawą wznowienia jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji, to w takim wypadku art. 407 k.p.c., odmiennie niż w razie powołania innych podstaw wznowienia, nie wiąże początku biegu terminu do wniesienia skargi z wiedzą skarżącego o podstawie wznowienia, lecz z dowiedzeniem się przez niego o wyroku.

W zażaleniu skarżący, zarzucając naruszenie art. 407 § 1 i art. 410 § 2 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na etapie badania dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania Sąd ocenia m.in. terminowość wniesienia skargi. Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c., trzymiesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - na co powołał się pozwany - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona. Skarga o wznowienie postępowania wniesiona została przez pozwanego w dniu 26 czerwca 2013 r., natomiast wyroki, które zostały zaskarżone skargą zapadły odpowiednio w dniach: 9 grudnia 2003 r., 10 lutego 2004 r. i 1 października 2004 r. W zażaleniu skarżący podniósł, że był obecny na rozprawie apelacyjnej, lecz nie był obecny w trakcie ogłoszenia ostatniego wyroku. Podniesiona przez pozwanego okoliczność – nawet jeśli rzeczywiście miała miejsce - nie podważa zasadności stanowiska Sądu Apelacyjnego, że skarga została wniesiona po terminie. Jak bowiem zasadnie przyjął Sąd drugiej instancji, pozwany podejmował osobiście niektóre czynności procesowe już po wydaniu zaskarżonego skargą wyroku Sądu Apelacyjnego związane z postępowaniem kasacyjnym m.in. złożył wniosek z dnia 10 listopada 2004 r. o wstrzymanie wykonania wyroku (k. 442 akt ... 888/04) oraz wnioski o zwolnienie od wpisu od kasacji z dnia 7 stycznia 2005 r. (k. 467 akt ... 888/04), co jednoznacznie potwierdza, iż w tym czasie wiedział o zapadłym w sprawie wyroku Sądu Apelacyjnego w dniu 1 października 2004 r., którym oddalono apelację wniesioną od wyroków Sądu pierwszej instancji z dnia 9 grudnia 2003 r. i 10 lutego 2004 r. Z tych względów nie zachodziła potrzeba do wzywania pozwanego, na podstawie art. 410 § 2 k.p.c., do uprawdopodobnienia okoliczności stwierdzających zachowanie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, gdyż w świetle ustalonych okoliczności oczywistym było, że pozwany nie zachował terminu do wniesienia skargi.

Z tych względów zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu zażaleniowym postanowiono na podstawie przepisów § 19 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2, § 6 pkt 6 oraz § 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: z 2013 r., poz. 461).